

Vyvěšeno dne: 25. 4. 2024
Svěšeno dne: 9. 5. 2024

Ivana Krejčí

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Langáška a soudců Tomáše Kocourka a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Ivana Smolíková**, bytem Plzeňská 180, Plzeň, zastoupena JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem, sídlem náměstí Republiky 2, Plzeň, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, sídlem Škroupova 4, Plzeň, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** Milan Tyl, bytem Macháčkova 820/38, Plzeň, **II)** Jan Kotun, bytem Lábkova 923/28, Plzeň, **III)** Bohuslava Lukášová, bytem Plzeňská 176, Plzeň, **IV)** Otto Pavličko, bytem Elišky Krásnohorské 705/1, Plzeň, **V)** Jana Pavličková, bytem Plzeňská 154, Plzeň, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. ledna 2023 č. j. MMP/445608/22, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. června 2023 č. j. 57 A 29/2023-136

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. ledna 2023 č. j. MMP/445608/22, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 3 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. září 2022 č. j. UMO3/35497/22. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni, jakož i dalším spoluvlastníkům stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nařízeno odstranit stavbu.

[2] Řízení o odstranění stavby se týkalo dvojdílných vrat na pozemcích p. č. 2085 a 2217 v katastrálním území Křimice (dále jen „stavba“ nebo „vrata“). Stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby v roce 2018 poté, co obdržel od původně místně příslušného stavebního úřadu spisový materiál k řízení o dodatečném povolení stavby. Spoluvlastníci stavby podali žádost o dodatečné povolení stavby již v roce 2009, ovšem žádost byla rozhodnutím žalovaného ze dne 2. ledna 2020 definitivně zamítnuta. Žalobkyně neuspěla ani s žalobou u krajského soudu, ani s kasační stížností u Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 24. ledna 2023 č. j. 3 As 284/2021-41), ani s ústavní stížností u Ústavního soudu (usnesení ze dne 26. dubna 2023 sp. zn. IV. ÚS 874/23). Důvodem zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby byla skutečnost, že cesta na pozemcích p. č. 2085 a 2217 je dle vyjádření Policie České republiky veřejnou účelovou komunikací, a dále nesoulad existence vrat s povodňovým plánem (jedná se o evakuační trasu) a územně plánovací dokumentací. Stavební úřad poté pokračoval v řízení o odstranění stavby. Odstranění stavby nařídil celkem třikrát, přičemž jeho první dvě rozhodnutí zrušil žalovaný výlučně z procesních důvodů. V nynější věci se tedy jedná o v pořadí třetí rozhodnutí stavebního úřadu, které žalovaný v odvolacím řízení již potvrdil.

[3] Žalobkyně je vlastníkem nemovité věci v ulici Plzeňská ve městě Plzeň, části obce Křimice, stejně jako osoby zúčastněné na řízení I) a III) až V). Tyto osoby zúčastněné na řízení v řízení vystupují na straně žalobkyně. Osoba zúčastněná na řízení II) je vlastníkem pozemku p. č. 744, který sousedí s ulicí Plzeňská na jejím severním okraji. V řízení vystupuje proti žalobkyni. Žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení I) a III) až V) jsou spoluvlastníky pozemků p. č. 2085 a 2217, po nichž vede zpevněná cesta (šterkem vysypané koleje) propojující pozemky jednotlivých spoluvlastníků s hlavním silničním tahem (ulice Chebská a Křimická). V minulosti zbudovali na hranici mezi těmito pozemky a pozemkem p. č. 748 dvoudílná vrata. Pozemek p. č. 748 je ve spoluvlastnictví mimo jiné osoby zúčastněné na řízení II). I tento pozemek slouží jako cesta spojující nemovité věci spoluvlastníků pozemku p. č. 748 se silničním tahem (lokální silnice vedoucí podél řeky Mže). Tato cesta má většinou betonový povrch, nicméně podél pozemku p. č. 744 má charakter v trávě vyjetých kolejí. Osobě zúčastněné na řízení II) vadí především to, že kvůli existenci vrat nemůže na pozemek p. č. 744 dojíždět těžkou technikou. Žalobkyně, jakož i ostatní osoby zúčastněné na řízení toto popírají; argumentují, že na pozemek p. č. 744 existují další příjezdové cesty. Vrata vnímají především jako prostředek ochrany nerušeného užívání jejich nemovitých věcí, zejména s ohledem na hrozbu zvýšení dopravy po cestě.

[4] Vrata se na pozemcích fakticky nachází od roku 1993, přičemž pro jejich stavbu neexistuje žádné povolení. Žalobkyně dne 16. května 2005 ohlásila u tehdy příslušného stavebního úřadu provedení drobné stavby v podobě dvojdílných vrat. Stavební úřad nejprve žalobkyni sdělil, že proti provedení stavby nemá námitek, následně však žalovaný svým rozhodnutím pozastavil výkon tohoto opatření městského úřadu a uložil mu zjednaní nápravy. Stavební úřad následně dne 30. srpna 2005 rozhodl tak, že stavbu lze provést jen na základě stavebního povolení. To vydáno nebylo.

[5] V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Nevypořádal se totiž s otázkou existence účelové komunikace na pozemcích p. č. 2085 a 2217, kterou žalobkyně v řízení o odstranění stavby nadnesla. Dále nesprávně vyložil žalobkyni předestřený exkurz do historie pozemků a vybudovaných vrat a tvrzení týkající se procesu povolování vrat, který proběhl v letech 2005 až 2012. Namítala, že soudy již dříve zrušily rozhodnutí správních orgánů týkající se věci jako nezákonná (rozsudky Krajského soudu v Plzni ve věcech sp. zn. 30 Ca 92/2006 a 57 A 129/2010). Dále žalobkyně rozporovala existenci veřejné

pokračování

účelové komunikace, kterou mají údajně vrata přehrazovat. Není splněna podmínka nezbytné komunikační potřeby, neboť v lokalitě existuje jiná přístupová a evakuační cesta. Žalobkyně brojila i proti průběhu dokazování v řízení o odstranění stavby. Namítala, že stavební úřad provedl pouze obhlídku místa stavby vrat, nezjišťoval však okolnosti podstatné pro vyhodnocení existence veřejné účelové komunikace.

[6] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou. Naznal, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné. Dále uvedl, že skutečnost, zda je cesta na pozemcích p. č. 2085 a 2217 účelovou komunikací, není pro rozhodnutí ve věci podstatná a měla své místo v řízení o dodatečném povolení stavby, případně v řízení o odstranění pevné překážky na pozemní komunikaci podle § 29 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Neexistence účelové komunikace by nemohla být překážkou vydání rozhodnutí o odstranění stavby. K odkazu na dění mezi lety 2005 až 2012 krajský soud uvedl, že tehdejší správní rozhodnutí byla sice (dvakrát) zrušena soudem, nicméně soud ani v jednom z případů neposuzoval legalitu stavby, nýbrž v jednom případě zákonnost zastavení řízení a v druhém případě zákonnost rozhodnutí podle zákona o pozemních komunikacích. Vliv na výsledek řízení v nynější věci nemohlo mít ani rozhodnutí okresního soudu z roku 1999, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě o zřízení věcného břemene přístupové cesty a uložení povinnosti odstranit všechny překážky. Předchozí řízení by mohla mít vliv na výsledek nynějšího řízení pouze tehdy, obsahovala-li by tehdejší rozhodnutí závazné posouzení otázky, zda zbudování vrat vyžadovalo stavební povolení, či nikoli. Žalobkyně však ani nenamítala, že by z předchozích rozsudků takový závěr vyplýval. Zbylou žalobní argumentaci krajský soud označil rovněž za mijející se s předmětem řízení. Zároveň krajský soud opakovaně poukázal na zmatečnost, resp. nekonkrétnost žalobních námitek.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[7] Žalobkyně („stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti namítla, že v řízení o odstranění stavby měla být posuzována i skutečnost, zda se vrata nachází na veřejné účelové komunikaci. Tato skutečnost má stěžejní význam z hlediska určení, zda byl stavební úřad věcně příslušný ve věci rozhodnout. Stěžovatelka rekapituluje svoji předešlou komunikaci se stavebním úřadem, který jí nejprve po ohlášení stavby sdělil, že nemá námitek proti zbudování vrat, načež následně stanovil, že je lze zbudovat jedině na základě stavebního povolení. Od té doby se žádný správní orgán nezabýval tím, zda bylo ve věci stavební povolení vyžadováno, či nikoliv. Na vrata lze přitom nahlížet i jako na nepovolenou překážku ve smyslu zákona o pozemních komunikacích, což vyplývá i z vyjádření Policie ČR citovaného v rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka namítá porušení práva na spravedlivý proces, a to zejména s odkazem na základní zásady správního řízení, kterými se správní orgány dle jejího názoru neřídily. Uvádí, že jestliže v případě vrat nemělo být vyžadováno stavební povolení, jsou rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného nezákonná.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na to, že stěžovatelka podala kasační stížnost jako blanketní, stejně jako veškerá svá předchozí podání ke správním orgánům a krajskému soudu. Žalovaný v tom spatřuje strategické prodlužování existence nelegální stavby, což by měl Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti brát v potaz. Stavba vrat nebyla dodatečně povolena z důvodu nesplnění podmínek stanovených v § 129 odst. 3 stavebního zákona (konkrétně pro rozpor s územním plánem města Plzně a rozpor s veřejnými zájmy). Skutečnost, že se jedná o nelegální stavbu, byla potvrzena krajským soudem, Nejvyšším správním soudem a následně i Ústavním soudem ve věci zamítnutí žádosti o dodatečné povolení. S ohledem na to, že žádost

o dodatečné povolení vrat byla stavebním úřadem po právu zamítnuta, bylo i následné rozhodnutí o odstranění stavby vydáno v souladu se zákonem. Námitky stěžovatelky jsou pro nynější řízení bezpředmětné a měly být uplatněny v řízení o dodatečném povolení stavby. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[9] Osoby zúčastněné na řízení I) a III) až V) ve svém vyjádření snáší další argumenty na podporu kasační stížnosti. Uvádí, že správní orgány začaly jejich pozemky bez jejich vědomí nazývat veřejnou účelovou cestou. Tou ale být nemohou, neboť nesplňují dopravní a bezpečnostní kritéria. Nesouhlasí s tím, že se v případě vrat jedná o černou stavbu, neboť ta měla být cca před 20 lety povolena. Správní orgány začaly vrata řešit jako nepovolenou stavbu až ve chvíli, kdy se na Úřadu městské části Plzeň-Křimice změnila „garnitura“. Dále popisují údajné šikanózní praktiky úředníků úřadu, starosty městské části Křimice a iniciátorů stížností (vlastníků nemovitých věcí, kterým vadí vrata).

[10] Osoba zúčastněná na řízení II) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena*. Z toho vyplývá, že rozhodnutí o odstranění stavby lze vydat při splnění následujících podmínek: 1) odstranění stavby lze naříditi vlastníku stavby, 2) zákon podmiňuje provedení stavby vydáním rozhodnutí či učiněním jiného opatření, které je nahrazuje, 3) stavba nebyla povolena ve smyslu předchozí podmínky nebo je prováděna/provedena v rozporu s povolením, a 4) stavba nebyla ani dodatečně povolena. Zákon žádnou další podmínku, kterou by měl stavební úřad při nařízení odstranění stavby zkoumat, nestanoví. Není proto namístě při nařízení odstranění stavby posuzovat existenci překážek pro povolení stavby (zejména existenci evakuační cesty a veřejně přístupné účelové komunikace). Předmět a účel řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby jsou rozdílné. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji četnou judikaturu (viz rozsudky ze dne 30. března 2022 č. j. 10 As 312/2020-36, ze dne 7. listopadu 2018 č. j. 9 As 368/2017-48 nebo ze dne 24. srpna 2021 č. j. 3 As 423/2019-31).

[14] Základním předpokladem úspěchu žaloby proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je uplatnění námitky, podle níž odstranění stavby nebylo nařízeno jejímu vlastníku (popř. s jeho souhlasem stavebníkovi), nebo že stavba byla provedena na základě a v souladu s povolením, nebo že povolení nebylo pro projednávanou stavbu třeba, nebo že stavba byla dodatečně povolena. Do žádného z těchto okruhů nespadá námitka, že cesta, na které je stavba postavena, není veřejně přístupnou účelovou komunikací. Je zřejmé, že její existence byla jednou ze základních překážek vyhovění žádosti o dodatečné povolení stavby. Na řízení o odstranění

pokračování

stavby však nemohla mít vliv. Nejvyšší správní soud nadto podotýká, že stěžovatelka podala žádost o dodatečné povolení stavby, která byla zamítnuta, přičemž toto rozhodnutí následně přezkoumal jak krajský, tak i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 24. ledna 2023 č. j. 3 As 284/2021-41 však Nejvyšší správní soud konstatoval, že stěžovatelka nepředložila žádnou konkrétní námitku, která by směřovala k věcnému posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace a jejího významu pro dodatečné povolení stavby.

[15] Obdobně formulovala stěžovatelka tuto kasační námitku i v nyní posuzované věci. Vyplyvá z ní, že stěžovatelka považuje charakter cesty za významný pro určení správního orgánu, jenž je věcně příslušný rozhodnout o odstranění stavby. Z formulace námitky není zcela zřejmé, co jí stěžovatelka míní. Nejspíše jí poukazuje na to, že reálným jádrem sporu je, zda je cesta veřejně přístupnou účelovou komunikací, přičemž tuto otázku měl řešit silniční správní úřad příslušný podle zákona o pozemních komunikacích při rozhodování o odstranění pevné překážky. Nejvyšší správní soud uvádí, že řízení o odstranění stavby a řízení o odstranění pevné překážky jsou rozdílná řízení. Je přitom myslitelné, aby určitá věc byla nepovolenou stavbou ve smyslu stavebního zákona a současně i pevnou překážkou podle zákona o pozemních komunikacích. Oba zákony, resp. jejich ustanovení upravující odstranění stavby a odstranění pevné překážky, totiž směřují k ochraně jiného veřejného zájmu. Z hlediska stavebního zákona není rozhodné, zda je nepovolená stavba pevnou překážkou ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Z hlediska zákona o pozemních komunikacích naopak není rozhodné, zda je pevná překážka nepovolenou stavbou ve smyslu stavebního zákona. K faktickému odstranění věci (stavby, resp. pevné překážky) tedy může dojít jak na základě rozhodnutí o odstranění stavby, tak rozhodnutí o odstranění pevné překážky podle zákona o pozemních komunikacích, přičemž obě řízení mohou být vedena současně a v obou může být rozhodnuto o odstranění věci (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. dubna 2013 č. j. 1 As 3/2013-191, bod 62, ze dne 7. května 2020 č. j. 9 As 179/2019-94, body 49 až 51, a ze dne 17. prosince 2021 č. j. 7 As 317/2021-77, bod 36). Odstraněním věci dojde k naplnění účelu obou řízení současně. V nynější věci tedy nerozhodoval věcně nepřislušný správní orgán, neboť se jednalo o řízení o odstranění stavby podle stavebního zákona a rozhodnutí vydal stavební úřad.

[16] Stěžovatelka nenamítá, že by stavební úřad nařídil odstranění stavby někomu, kdo není jejím vlastníkem. Nenamítá ani, že by byla stavba povolena, a to ani dodatečně. Těmito podmínkami aplikace § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona se tedy Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

[17] V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že v roce 2005 stavební úřad nejprve vydal sdělení, kterým vyslovil souhlas s předchozím ohlášením stavby vrat, načež o dva měsíce později vydal rozhodnutí, jímž stanovil, že provedení stavby vyžaduje stavební povolení. Od té doby se dle tvrzení stěžovatelky nikdo nezabýval tím, jaké parametry mají vrata a zda vyžadují stavební povolení. Stěžovatelka zdůrazňuje, že pokud by vrata nevyžadovala stavební povolení, bylo by rozhodnutí o odstranění stavby nezákonné.

[18] Z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud otázku, zda k provedení vrat postačovalo ohlášení stavby, věcně neposuzoval. Této problematice se věnoval v bodě 38 rozsudku, kde vypořádal stěžovatelčiny odkazy na své dřívější rozsudky a rozsudek Okresního soudu Plzeň–město. Konkrétně uvedl, že „*rozsudky zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2007, sp. zn. 30 Ca 92/2006, a ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 57 A 129/2010, a rozsudek Okresního soudu Plzeň–město ze dne 19. 3. 1999, č. j. 24 C 518/94-130, nemohly mít z výše uvedených důvodů vliv na posouzení žádné otázky významné pro napadené rozhodnutí (buď šlo o procesní skončení věci, nebo se tam neřešily žádné relevantní otázky).* V podstatě

lze však konstatovat, že nebylo právně významné, oč v jakýchkoli (soudních či správních) řízeních, na něž žalobkyně odkazovala, šlo a jak skončila, s jedinou výhradou, a to pokud by představovala závažné posouzení, že vrata nevyžadují stavební povolení. Nic takového však žalobkyně ani netvrdila. Proto byla její žalobní polemika o tom, s jakým výsledkem byla odkazovaná řízení skončena, pokud netvrdila právě popsany, jediný pro její nynější žalobu, relevantní výsledek, zcela neopodstatněná.“ Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že právě nezbytnost stavebního povolení (či jiného rozhodnutí stavebního úřadu nebo opatření je nahrazující) k provedení vrat je s ohledem na výše uvedené jednou z právních otázek relevantních pro posouzení věci. Stěžovatelčina argumentace obsažená v kasační stížnosti parametry takového tvrzení splňuje. Stěžovatelka totiž přinejmenším naznačuje, že žalovaný měl ve správním řízení tyto skutečnosti prostřednictvím dokazování (místního šetření) zjišťovat, a učinit tak závěr, zda je pro výstavbu vrat potřeba stavební povolení (nebo jiné rozhodnutí stavebního úřadu či opatření je nahrazující), či nikoliv.

[19] Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s krajským soudem v tom, že obdobnou námitku stěžovatelka v žalobě nevznesla. Nejvyšší správní soud z žaloby seznal, že stěžovatelka toliko v bodě E) tvrdila, že správní orgány ve věci neprovedly místní šetření. Tuto tvrzenou vadu však spojovala s nedostatečným vyhodnocením existence veřejné účelové cesty. Dále v bodě C) žaloby uvedla, že žalovaný nesprávně vyhodnotil její odkazy na dřívější judikaturu krajského soudu a Okresního soudu Plzeň-město. Z tohoto žalobního bodu vyplývá, že podle stěžovatelky byl rozsudkem sp. zn. 30 Ca 92/2006 potvrzen její názor na nezákonnost zastavení řízení o vydání stavebního povolení a rozsudkem sp. zn. 57 A 129/2010 její názor na existenci veřejné účelové cesty. Aniž by chtěl Nejvyšší správní soud hodnotit správnost jejích názorů, musí konstatovat, že ze stěžovatelčiných námitek nevyplyvá, že by se měl některý z rozsudků jakkoli vyjadřovat k nezbytnosti stavebního povolení k vybudování vrat. Stěžovatelka tedy v žalobě netvrdila, že by k jejich vybudování nebylo stavební povolení (či jiné rozhodnutí stavebního úřadu nebo opatření je nahrazující) potřeba, ani že by se správní orgány s touto otázkou vypořádaly nedostatečně, resp. nepovedly v této věci dostatečné dokazování.

[20] Kasační námitka je tedy nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť byla poprvé uplatněna v kasační stížnosti, ačkoliv stěžovatelce nic nebránilo v tom, aby ji vznesla již v řízení před krajským soudem.

[21] Namítá-li stěžovatelka, že se správní orgány v projednávané věci neřídily základními zásadami správního řízení, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že tyto zásady v žalobě ani kasační stížnosti nekonkretizovala a nespojila je s konkrétními postupy či pochybeními správních orgánů. Tvrdí-li stěžovatelka, že správní orgány nerespektovaly její právo na spravedlivý proces tím, že více než 30 let nebyly schopny „zjistit skutečný stav a podle toho rozhodnout“, poukazuje Nejvyšší správní soud na skutečnost, že stěžovatelka nijak nerozporuje, že vrata byla „vrácena“ na své původní místo, odkud byla v 70. letech minulého století odstraněna, v roce 1993. První kroky k jejich povolení však začala činit více než 10 let poté. Platí přitom, že je to předně stavebník, kdo má činit aktivní kroky k legalizaci stavby, nikoli správní orgán. K tomu má stavebník předkládat tvrzení a podklady. V nynější věci měla stěžovatelka možnost (zejména prostřednictvím svého zástupce) jednak brojit proti tomu, že stavební úřad „neuznal“ její ohlášení stavby z roku 2005 (což podle všeho vůbec neučinila), jednak v řízení o dodatečném povolení stavby rozporovat stavebním úřadem zjištěné překážky pro povolení stavby. Jak však Nejvyšší správní soud naznal ve svém rozsudku č. j. 3 As 284/2021-41, stěžovatelka své důkazní břemeno stran splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby neunesla, přičemž v řízení o kasační stížnosti nekonkretizovala své námitky natolik, aby výsledek předchozího řízení zvrátila. Doba, která uplynula od realizace stavby do nařízení jejího odstranění, není způsobila založit nezákonnost

pokračování

rozhodnutí o odstranění stavby, neboť úprava nakládání s nepovolenými stavbami nepočítá s žádnými promlčecími či prekluzivními lhůtami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012 č. j. 2 As 102/2011-112).

IV. Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[24] Výrokem IV. tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení tak, že nemají právo na jejich náhradu. V řízení o kasační stížnosti jim totiž Nejvyšší správní soud neuložil žádnou povinnost.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2024

L. S.

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M. v. r.
předseda senátu